

sædvanlig let til de smaa Penselsstrøg, hvorved Billedet virket prikket.

To Genrebilleder af *Ingeborg Rode*: „Drenge paa Udkig“ og „en Overhøring“ er baade friske og kraftige. — Til sidst, før vi gaar over til Blomster og Stilleben, vil vi omtale *Anna E. Munck*, der har et større dekorativt Arbejde, vistnok en tænkt Altertavle, et Temperamaleri af „de gode og daarlige Jomfruer“.

Som man kan vente sig af *Anna Munck* er der meget smukt i Kompositionen, især den venstre Fløj, hvor de daarlige Jomfruer flokkes under Veklager foran Døren, hvor de andre med deres brændende Lamper er gaaet igennem. I Midterfeltet er Behandlingen af Farven ikke saa heldig, som den kan være, Baggrundsmuren er urolig, ligesom plettet, og dette forstyrrer ganske den blaa Nattehimmels mørke Virkning til de brændende Lamper, — hendes religiøse Motiver har tidligere været heldigere løste; derimod har hun nogle Smaabilleder, der er langt bedre, f. Eks. „Foraarsaften i Baghaven“, ogsaa udført i Tempera. Her viser dette Materiale netop sin Værdi, i Modsætning til Oliens tidt overbehagelige Sødme. „Allé i Herrerigets Have“, malet med store

Strøg, virker ogsaa kraftigt. Desuden har hun 3 andre rigtig kønne Billeder.

Emilie Mundt er repræsenteret ved sine sædvanlige Sujetter, og *Marie Luplau* har hævet sig til en højere Solnedgangslyrik i Billedet „Fred“, som endog i Kataloget er sat paa Vers. En skøn Sjæls skønne Drømme og skønne Tanker.

Henny Køster Panduro er krøben helt op paa Rundetaarn for at vise os nogle ret kedelige Konfirmander i den klare, høje Luft; det er nu ikke faldet saa helt fortræffeligt ud, Pigebørnene er saa suffisante i Farven og træder en saa stærkt ind paa Livet, — bedst er derimod Luften over Byen med de irgrønne Tage.

Endelig maa vi ikke glemme Islænderinden *Kristin Jonsdatter*. I hendes Skitse „Klipfisk“ er der anslaaet en meget ejendommelig Farvetone, som stemmer godt til Klippernes tunge Alvor; i det andet Billedet „Paaskeliljer“ imponerer Farvernes Voldsomhed, skønt de dog smukt smelter sammen. — *Harriet Mundt*, født *Fischer Jørgensen*, sømt *Else Rosenberg*, født *Schrøder*, har hver et „Interiør“, der dog ikke kan maale sig med *Thyra Lejmanns* „et Brygers“, hun holder som *Charlotte Fri-*

modt meget af Akvarellen, og de behandler den begge meget smukt. — *Elisabeth Wandels* Interiører af Bilæggerovne og af gamle Huse er overordentlig fint behandlede og er et indtrængende Farvestudie, men hun bør vogte sig lidt for den stærke Udpensling, det tager Charmen fra Billedet, som bliver for delikat og tørt.

Endnu er der tilbage vore mange Blomstermalerinder, og her bliver trods sine Aar Fru *Anthodore Christensen* den mest indtagende; man kan se, hvordan hun elsker Blomster for deres egen Skyld, hun maler dem altid i Vækst, — ikke afskaarne opstillede Blomster, — hun tager dem lige, hvor de staar, hvilket giver hendes Billeder et Præg af Lyrik. Som Eksempel skal nævnes „Foraarsbilledet“, en henrivende Anemoneplet, som hun har truffet i Skoven paa sin Morgenvandring; af hendes andre Ting er „den hvide Kaktus“ særlig at foretrække. — Af samme Type er *Johanne Fridmodt*, idet hun ogsaa tager Blomsterne paa Voksestedet, — men hun staar med den yngres svulmende Kraft ens Hjerte nærmere. Se blot den Pragtudfoldelse i „Frøbeddet“, alle Farver stemt sammen, frodigt og skønt med den Sam-

ønsker at være paa Moden. Langtfra, hun vil det altid, og det er hendes eneste Tanke. Thi Kvinden har Aand, men den er anbragt lige saa godt som den forlorne Søns Midler; og Kvinden har Reflexion i ubegribelig høj Grad, thi der er intet saa helligt, at hun jo i samme Nu finder det commensurabelt*) for Pynten, og Pyntens fornemste Udtryk er Moden; hvad Under, at hun finder det sommensurabelt, thi Moden er jo det helleg; og der er intet saa ubetydeligt, at hun jo atter ved at anbringe det i Forhold til Pynten, og Pyntens ideløseste Udtryk er Moden; og der er intet i hele hendes Paaklædning, ikke det mindste Baand, uden hun har en Forestilling om dets Forhold til Moden, og uden hun øjeblikkeligt opdager, om den forbigaaende Dame har bemærket det; thi for hvem pynter hun sig, uden for andre Damer! — — — Om Diogenes bevægede den Kvinde, der laa bedende i en noget uanstændig Stilling ved sin Bemærkning, om hun troede, at Guderne kunde se hende bagfra, véd jeg ikke; men det véd jeg, at hvis jeg vilde sige til

hendes knælende Naade, Deres Kjoles Folder falder ikke paa Moden, da vilde hun frygte dette mere end at krænke Guderne. — —

Om det er sandt? Ja, forsøg det: Lad Elskeren, idet den elskede synker salig til hans Bryst og hvisker uforstaaeligt: Din for evig, skjulende sit Hoved ved hans Barm, lad ham sige til hende: søde Catinka, din Frisur er slet ikke paa Moden. Maaske tænker Mændene ikke derpaa, men den, der véd det og nyder Anseelse af at vide det, er den farligste Mand i Kongeriget. Hvilke salige Timer, Elskeren tilbringer med den elskede før Brylluppet, véd jeg ikke, men de salige Timer, hun tilbringer i min Butik, gaar hans Næse forbi. Uden mit Kongebrev og min Sanktion er dog et Bryllup en ugyldig Akt eller ogsaa et meget plebejisk Foretagende. Lad Øjsblikket allerede være kommet, da de skal mødes for Alteret, lad hende træde frem med den bedste Samvittighed i Verden, at alt er købt hos mig og for mig gjort Prøve paa alt, hvis jeg vilde styrte til og sige: men min Gud, min naadige Frøken, den Myrtekrans sidder rent forkert, — saa blev maaske Ceremonien udsat.

Men alt sligt véd Mændene ikke, man maa være Modehandler for at vide det. — —

— — — Der er fra min Butik til den fornemme Verden udgaaet det glade Budskab for alle distingverede Damer, at Moden byder Brugen af en ny Art Hovedtøj, naar man tager i Kirke, og at dette Hovedtøj igen maa være noget forskelligt til Højmesse og til Aftensang. Naar da Klokkerne ringer, da holder Ekvipagen for min Dør. Hendes Naade stiger ud (thi ogsaa dette er forkyndt, at ingen kan sætte det Hovedtøj rigtigt uden jeg, Modehandleren); jeg styrter hende i Møde i dybe Buk, fører hende ind i mit Kabinet; medens hun blødagtig vegeterer, bringer jeg alt i Orden. Hun er færdig, hun har spejlet sig; hurtigt som et Gudernes Sendebud iler jeg forud, har aabnet Kabinetdøren og bukker, iler til Butiksdøren, lægger min Arm paa Brystet som en østerlandsk Slave, men opmuntret af et naadigt Kniks vover jeg endog at tilkaste hende et tilbedende og beundrende Haandkys; — hun sidder i Vognen, sel' hun har glemt Salmebogen, jeg iler ud og rækker den ind ad Vinduet til hende, til-

*) Har fælles Maal med.